

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 82/05-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. októbra 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Babjaka a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti A. J., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. J. P., B., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 188/91, za účasti Okresného súdu Bratislava I, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. J. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 188/91 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Bratislava I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 188/91 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. A. J. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk (slovom jednototísíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I je povinný uhradiť A. J. trovy právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet advokátky JUDr. J. P., B., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 82/05 z 23. marca 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. J., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 188/91.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 25. februára 1991 bývalému Obvodnému súdu Bratislava I návrh, ktorým uplatnil reštitučný nárok.

Sťažovateľ uviedol, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie právoplatne skončené.

V sťažnosti sa sťažovateľ domáhal, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a súčasne žiadal, aby mu ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 200 000 Sk.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 2013/97 doručeným ústavnému súdu 8. septembra 2005, v ktorom podal:

„... nasledovné stanovisko ku konaniu, vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10 C 188/91:

I. K priebehu konania pred okresným súdom (t. j. uvedenie všetkých procesných úkonov vo veci od podania návrhu na začatie konania dosiaľ):

Dňa 25. 2. 1991 došla na tunajší súd žaloba o vydanie spoluvlastníckeho podielu, pričom žalobcom bol A. J. a žalovaní 1) S. k. z. M. k. SR 2) S. f. t. B., 3) L. A., (...).

Dňa 17. 4. 1991 si súd predvolal právneho zástupcu žalobcu na informatívny výsluch. Dňa 30. 4. 1991 bol urobený úradný záznam. Dňa 20. 5. 1991 bolo súdu doručené vyjadrenie odporcu v 2. rade k žalobnému návrhu. Dňa 22. 5. 1991 došlo vyjadrenie žalobcu v 1. rade. Dňa 5. 6. 1991 bol spísaný úradný záznam, z ktorého je zrejmé, že právny zástupca žalobcu krátkou cestou prevzal vyjadrenia žalovaných k žalobnému návrhu. Dňa 18. 6. 1991 súd vyzval právneho zástupcu žalobcu, aby súdu oznámil, či žiada rozšíriť návrh o dedičov žalovaného v 3. rade. Dňa 18. 6. 1991 bolo súdu doručené podanie žalobcu, ktorým žiada o pripustenie zmeny účastníkov na strane žalovaného v 3. rade z titulu dedenia. Tento návrh súd doručil ostatným účastníkom. Dňa 24. 6. 1991 bolo vytýčené pojednávanie na 7. 8. 1991. Dňa 25. 7. 1991 sa žalovaný v 2. rade ospravedlnil na pojednávanie. Dňa 11. 7. 1991 účastníci doručili súdu spoločné podanie, v ktorom navrhli spôsob usporiadania vzájomných práv a povinností, ktoré sú predmetom sporu.

Dňa 7. 8. 1991 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 11. 9. 1991 z dôvodu neúčasti žalovaných v 1. a v 2. rade.

Dňa 11. 9. 1991 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito za účelom zadovážania si listinných dokladov. Zároveň súd vyzval príslušné

orgány štátnej správy na zaslanie potrebných dokladov. 20. 9. 1991 došlo tunajšiemu súdu podanie žalobcu, ktorom oznamuje potrebné údaje. Dňa 11. 10. 1991 bolo tunajšiemu súdu doručené spoločné podanie z ktorého je zrejmé, že účastníci navrhli vstup do konania na strane žalobcu R. A. a L. A. Dňa 14. 11. 1991 sa dostavil zástupca žalobcov, ktorý založil do spisu listinné doklady. Dňa 24. 1. 1992 súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 19. 2. 1992.

Dňa 19. 2. 1992 bolo vo veci pojednávanie a súd pripustil zmenu účastníkov a to žalovaných v 3 až 5. rade na stranu žalobcov v 2 až 4. rade. Súd zároveň na základe späťvzatia návrhu žalobcu v 1. rade voči žalovaným v 1 a v 2. rade konanie zastavil. Súd pripustil A. J. ako vedľajšieho účastníka tohto konania. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom vyžiadania si spisových materiálov z archívu mesta B. Dňa 20. 2. 1992 súd žiadal spisový materiál od obvodného súdu Praha I. Dňa 3. 3. 1992 archív oznámil, že uvedené doklady sa nenašli v ich ústave. Dňa 23. 3. 1992 aj Mestský súd Praha I. oznámil, že požadované spisové materiály nemá k dispozícii. Dňa 25. 6. 1992 súd vyzval zástupcu žalobcov aby oznámil súdu predmetnej nehnuteľnosti. Dňa 11. 9. 1992 súd vytýčil vo veci termín pojednávania na deň 28. 9. 1992. Dňa 17. 9. 1992 oznámil právny zástupca žalobcov súdom požadovanú hodnotu nehnuteľnosti.

Dňa 28. 9. 1992 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vynesený rozsudok, ktorým žalovaný v 1. rade bol povinný vydať žalobcom v 1 až 3. rade predmetnú nehnuteľnosť a uzavrieť dohodu o jej vydaní do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd návrh voči žalovanému v 2. rade zamietol. Rozhodnutie sa doručovalo účastníkom. Dňa 3. 11. 1992 sa odvolal žalovaný v 1. rade. Odvolanie bolo doručované účastníkom. Dňa 5. 4. 1993 došlo súdu vyjadrenie žalobcov k odvolaniu odporcu. Dňa 7. 4. 1993 súd doručil odvolanie aj žalovanému v 2. rade spolu s vyjadrením právneho zástupcu žalobcov k predmetnému odvolaniu. Dňa 13. 5. 1993 bol spis predložený odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Odvolačí súd uznesením č. k. 10 Co 119/93-71 zo dňa 7. 7. 1993 odvolanie odmietol ako oneskorene podané. Spis bol vrátený 1. stupňovému súdu 4. 8. 1993. Voči predmetnému rozhodnutiu dňa 9. 9. 1993 žalovaný v 1. rade podal dovolanie. Dňa 6. 10. 1993 bol spis predložený NS SR ako dovolaciemu súdu. Dňa 14. 10. 1993 podal žalovaný v 1. rade návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia. NS SR rozsudkom 3 Cdo 115/93 zo dňa 27. 10. 1993

uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 7. 7. 1993 č. k. 10 Co 119/93-71 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Spis bol vrátený odvolaciemu súdu dňa 25. 11. 1993 a už bola pridelená nová sp. zn. 10 Co 314/93.

Odvolací súd reklamoval dňa 6. 12. 1993 doručovanie I. stupňového rozhodnutia a súčasne nariadil vo veci pojednávanie na deň 10. 2. 1994. Dňa 28. 1. 1994 požiadal právny zástupca žalobcov o odročenie pojednávania. Súd dňa 4. 2. 1994 zrušil termín pojednávania a nariadil nové pojednávanie na deň 24. 2. 1994.

Dňa 24. 2. 1994 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie a súd odročil pojednávanie na 14. 4. 1994 za účelom opätovného predvolania žalovaného v 2. rade. Dňa 7. 3. 1994 doručil právny zástupca žalobcov vyjadrenie ohľadne tiesne v zmysle reštitučných zákonov, ktoré od nich požadoval súd na pojednávaní. Dňa 8. 3. 1994 doručil právny zástupca vedľajšieho účastníka, ktorý uvádza hlavné dôvody tiesne.

Dňa 14. 4. 1994 sa uskutočnilo vo veci odvolacie pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie, ktorým bol napadnutý rozsudok súdu I. stupňa zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

Spis bol následne vrátený I. stupňovému súdu 17. 5. 1994. Toto rozhodnutie bolo doručované účastníkom konania. Dňa 9. 6. 1994 požiadal odvolací súd o vrátenie spisu. Dňa 25. 7. 1994 odvolací súd zaslal I. stupňovému súdu opravenú prvú stranu uznesenia, ktorým bolo zrušené I. stupňového rozhodnutia z dôvodu nesprávneho označenia žalovaného v 1. rade. Dňa 3. 8. 1994 súd vyzval žalovaného v 1. rade na predloženie dokladov. Dňa 13. 9. 1994 boli predložené tieto doklady od žalovaného v I. rade. Súd dňa 27. 1. 1995 vyzval žalovaného v I. rade o zaslanie projektovej dokumentácie výstavby garáží na R. ul.

Dňa 1. 2. 1995 vedľajší účastník (sťažovateľ) požiadal súd o priznanie polovičného kapitálového podielu na reštitutočnom majetku. Dňa 12. 4. 1995 žalovaný v 2. rade, oznámil súdu, že požadovaná projektová dokumentácia sa u neho nenachádza. Dňa 16. 5. 1995 súd nariadil vo veci pojednávanie na deň 5. 6. 1995 a súčasne vyzval žalovaného v 2. rade aby navrhol svedkov na pojednávanie. Dňa 26. 5. 1995 ospravedlnil právny zástupca žalobcov svoju neúčast' na pojednávaní.

Dňa 5. 6. 1995 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito z dôvodu pretrvávajúceho nemocničného ošetrovania právneho zástupcu žalobcov.

Dňa 23. 6. 1995 právny zástupca žalobcu požiadal súd o opravu zápisnice z pojednávania zo dňa 5. 6. 1995. Dňa 6. 10. 1995 oznámil právny zástupca žalobcov ukončenie svojej PN. Súd vytýčil vo veci pojednávanie na deň 14. 2. 1996. Dňa 12. 2. 1996 ospravedlnil žalovaný v 1. rade svoju neúčast' na pojednávani.

Dňa 14. 2. 1996 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na deň 22. 4. 1996.

Dňa 22. 4. 1996 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že právny zástupca žalovaného v 1. rade predloží súdu znalecké posudky.

Dňa 29. 4. 1997 boli predložené predmetné znalecké posudky od žalovaného v 1. rade. Predmetné znalecké posudky boli doručované žalobcom a vedľajšiemu účastníkovi.

Dňa 11. 7. 1997 zaslal stanovisko k znaleckému posudku vedľajší účastník.

Dňa 29. 1. 1998 nariadený vo veci termín pojednávania na deň 19. 2. 1998.

Dňa 19. 2. 1998 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že nový termín pojednávania bude určený po vykonaní ohliadky a znaleckého posúdenia charakteru prestavby. Súd predvolal na ohliadku všetkých účastníkov dňa 19. 6. 1998. Ohliadka bola nariadená na termín 26. 6. 1998. (Prvý termín ohliadky bol nariadený na deň 25. 2. 1998).

Dňa 13. 7. 1998 žalovaný v 1. rade doložil súdu doplnok k znaleckému posudku. Dňa 26. 6. 1998 sa konala ohliadka a bola spísaná zápisnica.

Dňa 20. 1. 1999 súd uznesením č. k. 10 C 188/91-166 zo dňa 20. 1. 1999 ustanovil znalca z odboru stavebníctvo - pozemné stavby s tým, že znalec bol povinný vypracovať znalecký posudok do 30 dní odo dňa doručenia.

Dňa 20. 10. 1999 bol znalcovi zaslaný súdny spis. Znalec si prevzal spisový materiál až dňa 4. 11. 1999. Znalec zaslal dňa 30. 11. 1999 vyúčtovanie spolu so znaleckým posudkom.

Dňa 28. 2. 2000 súd uznesením č. k. 10 C 188/91-178 priznal znalcovi odmenu.

Dňa 29. 2. 2000 súd predvolal znalca na informatívny výsluch na deň 17. 3. 2000.

Dňa 17. 3. 2000 sa uskutočnil informatívny výsluch.

Dňa 18. 5. 2000 súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 23. 6. 2000.

Dňa 22. 6. 2000 žalovaný v 1. rade požiadal súd o odročenie pojednávania.

Dňa 23. 6. 2000 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené z dôvodu neprítomnosti žalovaného v 1. rade na 22. 9. 2000. Súčasne žalobcovia a vedľajší účastník boli vyzvaní na doloženie dokladov.

Dňa 10. 7. 2000 vedľajší účastník doložil súdu požadované doklady a súčasne aj žalobcovia dňa 19. 7. 2000 doložili požadované doklady.

Dňa 22. 9. 2000 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie na ktorom súd zamietol návrh vedľajšieho účastníka na zámenu jeho postavenia z vedľajšieho účastníka na žalobcu. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom zabezpečenia ďalších dokladov.

Dňa 27. 9. 2000 podal vedľajší účastník odvolanie voči uzneseniu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na zámenu účastníkov z vedľajšieho účastníka na žalobcu.

Dňa 10. 11. 2000 požiadal súd príslušný odbor katastra nehnuteľností o zaslanie požadovaných dokladov. Príslušný katastrálny úrad dňa 28. 12. 2000 doručil odpoveď na prípis.

Dňa 11. 1. 2001 bolo odvolanie vedľajšieho účastníka spolu so spisom predložené odvolacieho súdu. Odvolací súd uznesením č. k. 11 Co 8/01-207 zo dňa 31. 1. 2001 napadnuté uznesenie súdu I. stupňa potvrdil. Spis bol vrátený I. stupňovému súdu dňa 26. 3. 2001. Dňa 29. 3. 2001 dal sudca pokyn na doručovanie predmetného uznesenia Krajského súdu.

Dňa 29. 3. 2001 vytýčil tunajší súd pojednávanie na deň 27. 4. 2001. Právna zástupkyňa žalovaného v 1. rade doručila tunajšiemu súdu dňa 24. 4. 2001 návrh na doplnenie dokazovania.

Dňa 27. 4. 2001 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že súd nariadi kontrolné znalecké dokazovanie. Dňa 2. 8. 2001 podal JUDr. V. A. - správca konkurznej podstaty žalovaného v 2. rade Š. K., a. s., B., návrh na prerušenie konania voči žalovanému v 2. rade.

Dňa 25. 10. 2001 právna zástupkyňa žalovaného v 1. rade doručila súdu otázky, na ktoré mal odpovedať znalec. Uznesením č. k. 10 C 188/91-224 zo dňa 31. 1. 2002 súd návrh žalovaného v 2. rade na prerušenie konania zamietol. Dňa 7. 2. 2002 súd vytýčil termín pojednávania na deň 27. 3. 2002.

Dňa 27. 3. 2002 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok pričom žalovaný v 1. rade bol povinný vydať žalobcom v 1. 2. a 3. rade objekt

garáží pričom súčasne bolo rozhodnuté aj o trovách a návrh voči žalovanému v 2. rade súd zamietol.

Dňa 31. 5. 2002 súd doručoval predmetný rozsudok všetkým účastníkom konania.

Dňa 17. 6. 2002 podal voči predmetnému rozsudku odvolanie A. J.

Dňa 21. 6. 2002 sa odvolala aj právna zástupkyňa žalobcu v 1. rade voči predmetnému rozsudku.

Dňa 25. 7. 2002 súd dal pokyn na doručovanie predmetných odvolaní jednotlivým účastníkom a žiadala ich o ich následné vyjadrenie. Dňa 28. 8. 2002 sa k odvolaniu žalovaného vyjadril A. J. (sťažovateľ) a doručil súdu predmetné vyjadrenie. Súd opravným uznesením č. k. 10 C 188/91-260 zo dňa 11. 11. 2002 opravil záhlavie rozsudku a týkajúce sa označenia žalovaného v 2. rade.

Dňa 12. 12. 2002 dal súd pokyn aby vec bola predložená Krajskému súdu na rozhodnutie. Spis bol predložený na Krajský súd dňa 31. 12. 2002 pričom mu bola pridelená sp. zn. 14 Co 564/02.

Dňa 5. 6. 2003 doručil A. J. podanie na Krajský súd v Bratislave, ktorým žiada súd o konanie a rozhodnutie vo veci. Krajský súd v Bratislave, uznesením č. k. 14 Co 564/02-265 zo dňa 31. 7. 2003 rozsudok súdu 1. stupňa zrušil a vec vrátil súdu 1. stupňa na ďalšie konanie. Spis bol dňa 13. 10. 2003 vrátený Okresnému súdu Bratislava I.

Dňa 17. 10. 2003 dal súd pokyn na doručovanie predmetného uznesenia Krajského súdu a súčasne stanovil termín pojednávania na deň 10. 12. 2003. Dňa 27. 10. 2003 podal A. J. na tunajší súd podanie, ktorým dopĺňa ďalšie skutočnosti.

Dňa 10. 11. 2003 doručil sťažovateľ tunajšiemu súdu podanie, ktorým dopĺňa svoje vyjadrenie.

Dňa 28. 11. 2003 bolo účastníkom oznámené, že termín pojednávania sa odročuje na neurčito z dôvodu, PN zákonného sudcu.

Dňa 19. 1. 2004 podal A. J. tunajšiemu súdu stanovisko súdneho sporu.

Dňa 30. 1. 2004 vytýčila zákonná sudkyňa termín pojednávania na deň 15. 3. 2004 a súčasne predvolala všetkých účastníkov.

Dňa 30. 1. 2004 súd vyzval právneho zástupcu žalovaného v 1. rade aby predložil súdu doklad preukazujúci právnu subjektivitu žalovaného v 1. rade.

Dňa 15. 3. 2004 bolo súdu doručené podanie od správcu konkurznej podstaty žalovaného v 2. rade, ktorým sa ospravedlnil na pojednávaní konanom dňa 15. 3. 2004.

Dňa 15. 3. 2004 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie, v ktorom súd pripustil, aby do konania na strane žalovaných vstúpil vedľajší účastník A. J. ako žalobca v 4. rade. Súd odročil predmetné pojednávanie na deň 31. 5. 2004 pričom doložia účastníci listinné doklady potvrdzujúce uplatňovaný nárok od povinnej osoby.

Dňa 31. 5. 2004 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom bolo vyhlásené uznesenie, ktorým súd nariadil kontrolné znalecké dokazovanie a súčasne súd odročil pojednávanie na neurčito.

Dňa 7. 6. 2004 A. J. doručil tunajšiemu súdu podanie, ktorým pripravil otázky, ktoré má riešiť znalec.

Dňa 9. 9. 2004 vyzval súd účastníkov, aby predložili otázky, ktoré je potrebné riešiť pri znaleckom dokazovaní.

Dňa 18. 11. 2004 doručil právny zástupca žalobcov vyjadrenie k otázkam pre znalcov.

Dňa 23. 11. 2004 doručil SKP žalovaného v 2. rade otázky pre znalcov. Súd uznesením č. k. 10 C 188/91-301 zo dňa 3. 1. 2005 ustanovil na podanie kontrolného znaleckého posudku znalca z odboru stavebníctvo odvetvie pozemné stavby, ktorý mal do 60 dní vyhotoviť znalecký posudok. Dňa 7. 1. 2005 právna zástupkyňa žalovaného v 1. rade doručila otázky pre súdneho znalca.

Dňa 17. 1. 2005 podal žalobca v 4. rade (sťažovateľ) odvolanie voči uzneseniu, ktorým mu bola uložená povinnosť zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Spis bol predložený Krajskému súdu dňa 14. 2. 2005 pod sp. zn. 4 Co 43/05.

Dňa 24. 1. 2005 SKP žalovaného v 2. rade podal odvolanie voči uzneseniu, ktorým bol zaviazaný zaplatiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 4 Co 43/05-313 zo dňa 31. 5. 2005 uznesenie súdu I. stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa povinnosti zaplatiť preddavok na trovy kontrolného znaleckého dokazovania zrušil. Vec bola vrátená I. stupňovému súdu 19. 7. 2005. Dňa 12. 8. 2005 dal súd pokyn na doručenie predmetného uznesenia účastníkom. Po právoplatnosti uznesenia bude spis predložený znalcom.

II. Právna a skutková zložitosť sporu:

Súdne konanie je zložitým civilným sporom, ktorého predmetom je vrátenie najskôr spoluvlastníckeho podielu neskôr celej spornej nehnuteľnosti. V pôvodnom návrhu uplatňoval sťažovateľ vrátenie predmetného spoluvlastníckeho podielu, ktorý ako tichý spoločník vložil do spoločnosti spolu s neb. L. A. Tento návrh smeroval aj voči neb. spoločníkovi L. A. Medzičasom sa do konania prihlásili dedičia neb. L. A. a žiadali o pristúpenie do konania na strane navrhovateľov. Domáhali sa vydania celej nehnuteľnosti, ktorú postavil ich otec. Žalobca v 1. rade tvrdil, že predmetná nehnuteľnosť nebola vo vlastníctve neb. L. A. a svoje tvrdenie preukazoval rôznymi dokladmi. Celý spor je komplikovaný hlavne preto, lebo dokazovanie siaha až pred rok 1948 a v tomto konaní sa výrazne uplatnila zásada materiálnej pravdy a nie zásada kontradiktórnosti. Vzhľadom na to, že ide o právnu aj faktickú zložitosť prípadu s odôvodnením, ako aj, že ide o tvrdenie voči tvrdeniu je preto potrebné v danej veci vykonať rozsiahle znalecké dokazovanie. Skutkovú zložitosť prípadu preukazuje aj tá skutočnosť, že bolo potrebné nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie, a preto súd uznesením č. k. 10 C 188/91-301 zo dňa 3. 1. 2005 ustanovil na podanie kontrolného znaleckého posudku znalca z odboru stavebníctvo odvetvie pozemné stavby. V tejto súvislosti si treba ešte uvedomiť, že dĺžku konania ovplyvňovala aj tá skutočnosť, že samotné zabezpečovanie dôkazov v konečnom dôsledku veľmi zaťažovalo súd a nie účastníkov konania, ako je tomu v súčasnosti (dôkazná povinnosť). Súd vykonával dôkazy, listinnými dokladmi, výsluchmi účastníkom, znaleckým dokazovaním (3 krát), ohliadkou nehnuteľnosti. Na základe skutkového rozboru prípadu mám za to, že v danom prípade išlo o náročné zisťovanie a ustálenie skutkového stavu, najmä vzhľadom k protichodným tvrdeniam sporových strán ohľadne skutočností rozhodujúcich pre právne posúdenie veci, a preto do dnešného dňa spor nie je ešte právoplatne skončený napriek tomu, že vo veci bolo už 2 krát meritórne rozhodnuté.

III. Prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku:

Prekážky postupu súdu podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku nenastali.

IV. Prieťahy, ktoré podľa názoru súdu spôsobil sťažovateľ:

Z celého rozboru veci, ktorý je výsledkom preskúmania obsahu sporového spisu a doterajšieho priebehu konania vyplýva, že sťažovateľ bol pôvodne v postavení žalobcu,

neskôr v postavení vedľajšieho účastníka a v súčasnosti je v postavení žalobcu v 4. rade, avšak podľa názoru súdu sťažovateľ prietahy nespôsobil.

V. Prietahy, ktoré boli spôsobené súdom:

Z celého rozboru veci, ktorý je výsledkom preskúmania obsahu sporového spisu a doterajšieho priebehu konania vyplýva, že z dôvodu prvého odvolania sa predmetný spis nachádzal na Krajskom súde v Bratislave viac ako rok a z dôvodu druhého odvolania bol na Krajskom súde 10 mesiacov. Jediné obdobie kedy súd priebežne nekonal bolo odo dňa 11. 7. 1997 kedy zaslal stanovisko k znaleckému posudku vedľajší účastník do dňa 29. 1. 1998 kedy bolo nariadené vo veci pojednávanie.

VI. Iné okolnosti, ktoré mohli mať vplyv na prietahy v konaní:

Prietah v konaní spôsobil aj žalovaný v 1. rade vzhľadom na to, že dňa 22. 4. 1996 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že právny zástupca žalovaného v 1. rade mal predložiť súdu znalecké posudky. Predmetné znalecké posudky od žalovaného v 1. rade boli predložené až dňa 29. 4. 1997 čiže o rok neskôr.

VIII. Záver:

Z uvedeného vyplýva, že konanie pred okresným súdom o nároku sťažovateľa na vrátenie nehnuteľnosti nie je poznačené zbytočnými prietahmi, ktoré by boli spôsobené postupom resp. nečinnosťou súdu. Tunajší súd vo veci 15 x pojednával, z ktorých štyri pojednávania boli zmarené neúčastťou účastníkov konania, pričom súd vo veci 2 krát meritórne rozhodol. Vzhľadom na právnu aj faktickú zložitost' daného sporu bolo vo veci nariadené kontrolné znalecké dokazovanie.“

Obsah spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 31. augusta 2005, a preto ústavný súd poukazuje len na úkony uvedené v tomto vyjadrení, ktoré považuje za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“.

Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého „Každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa

ktorého akonáhle sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3).

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd berúc do úvahy skutkový stav, rozsah dokazovania a platnú právnu úpravu relevantnú pre rozhodnutie hodnotí predmetné konanie o vydanie nehnuteľnosti z titulu reštitúcie ako právne aj fakticky zložitú. Faktická zložitosť konania je zvýraznená najmä rozširovaním okruhu a zmenou procesného postavenia účastníkov a stavebnými zásahmi do reštituovanej nehnuteľnosti, z čoho vyplýva potreba vykonania rozsiahleho dokazovania. Aj keď uvedená právna aj skutková zložitosť do určitej miery prispela k predĺženiu konania, nemožno ňou ospravedlniť nečinnosť a nesprávny a neefektívny postup okresného súdu v konaní a najmä skutočnosť, že predmetné konanie nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 14 rokoch od jeho začatia.

2. Správanie s'ťažovateľa, ktorý v konaní vystupuje v postavení navrhovateľa (v určitej etape konania ako vedľ'ajší účastník), ústavný súd hodnotí ako aktívne.

To, že sťažovateľ svojím správaním nespôsobil zbytočné prietahy v konaní, potvrdil aj okresný súd vo svojom citovanom vyjadrení k prijatej sťažnosti.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prietahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Okrem niekoľkých období nečinnosti (od 26. júna 1997 do 29. januára 1998, od 26. júna 1998 do 20. januára 1999 a od 20. januára 1999 do 19. októbra 1999) je konanie trvajúce viac ako 14 rokov poznačené neefektívnosťou a nesústredenosťou postupu okresného súdu, v dôsledku čoho vznikli zbytočné prietahy v konaní. Neefektívnosť postupu okresného súdu spočíva predovšetkým v tom, že obidve dosiaľ realizované meritórne rozhodnutia vo veci samej odvolací súd zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Prvýkrát okresný súd vec meritórne rozhodol svojím rozsudkom z 28. septembra 1992, pričom odvolací súd uznesením sp. zn. 10 Co 314/93 zo 14. apríla 1994 prvostupňový rozsudok zrušil z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a vec vrátil na ďalšie konanie. Druhýkrát okresný súd meritórne rozhodol rozsudkom z 27. marca 2002. Aj toto rozhodnutie vo veci odvolací súd zrušil uznesením sp. zn. 14 Co 564/02 z 31. júla 2003 a vec vrátil na ďalšie konanie. Okrem nedostatočne zisteného skutkového stavu boli dôvodom zrušenia rozsudku aj viaceré procesné pochybenia okresného súdu. Okresný súd sťažovateľa, ktorý v tejto etape konania bol v postavení vedľajšieho účastníka, ako účastníka uvádzal v niektorých procesných úkonoch na strane odporcov, inokedy na strane navrhovateľov. Navyše, podľa konštatovania odvolacieho súdu okresný súd v tomto štádiu (konanie začalo 25. februára 1991) relevantne nepreskúmal, či odporca v prvom rade mal a má právnu subjektivitu a či teda v spore môže byť ako účastník procesne legitimovaný. Už vo svojej predchádzajúcej judikatúre ústavný súd poukázal na to, že o neefektívnosti procesných úkonov prvostupňového súdu svedčí skutočnosť, že meritórny rozsudok je odvolacím súdom zrušený z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu (napr. IV. ÚS 400/04).

Okresný súd vo svojom vyjadrení okrem iného konštatoval, že: „*Prietah v konaní spôsobil aj žalovaný v 1. rade vzhľadom na to, že dňa 22. 4. 1996 sa uskutočnilo vo veci*

pojednávane, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že právny zástupca žalovaného v I. rade mal predložiť súdu znalecké posudky. Predmetné znalecké posudky od žalovaného v I. rade boli predložené až dňa 29. 4. 1997 čiže o rok neskôr.“ S uvedeným vyjadrením sa ústavný súd nestotožnil a konštatuje, že okresný súd nevyužil poriadkové opatrenia dané Občianskym súdnym poriadkom na urýchlenie predloženia znaleckých posudkov, čo možno pripísať na jeho ťarchu.

Uznesením z 3. januára 2005 nariadil okresný súd kontrolné znalecké dokazovanie, v súvislosti s ktorým uložil účastníkom konania povinnosť zložiť preddavok na trovy spojené s podaním znaleckého posudku. Proti tomuto uzneseniu sa odvolali sťažovateľ a odporca v druhom rade. Odvolací súd v rozsahu ich odvolania uznesenie zrušil a v odôvodnení okrem iného uviedol *„Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania je reštitučný nárok, ktorý si navrhovateľ 4) uplatňuje podľa zák. č. 87/91 Zb. resp. zák. 403/90 Zb., preto je podľa § 4 ods. 2 písm. n) zák. č. 71/92 Zb. od súdneho poplatku oslobodený. U navrhovateľa 4) sú navyše podmienky pre oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 138 O. s. p.) aj z dôvodu sociálnych pomerov starobného dôchodcu. (...) Pokiaľ sa týka odporcu 2), tento už nie je účastníkom tohto konania, pretože súd prvého stupňa rozsudkom zo dňa 27. 3. 2000 č. k. 10 C 188/91-234 návrhu navrhovateľov vyhovel vo vzťahu k odporcovi 1) a návrh proti odporcovi 2) zamietol a odvolací súd svojím uznesením zo dňa 31. 7. 2003 č. k. 14 Co 564/02-265 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej (vyhovujúcej) časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, takže rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa odporcu 2) nadobudol právoplatnosť...“.*

Uvedené skutočnosti vyhodnotil ústavný súd ako nesústredenosť postupu okresného súdu v konaní.

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd neúmerne dlho a bez opodstatnenia váhal s odstránením protichodnosti záverov predložených znaleckých posudkov (prvý z 15. apríla 1997, druhý z 28. novembra 1999) a kontrolný znalecký posudok nenariadil napriek tomu, že ho o to opakovane žiadal právny zástupca odporcu v I. rade na pojednávaniach uskutočnených 27. apríla 2001 a 27. marca 2002. K nariadeniu

kontrolného znaleckého posudku pristúpil okresný súd až na základe záverov, ktoré vyslovil odvolací súd v uznesení z 31. júla 2003, ktorým zrušil druhé meritórne rozhodnutie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uvedené skutočnosti taktiež nesvedčia o sústredenosti postupu okresného súdu v konaní.

Hodnotiac doterajšiu dĺžku prebiehajúceho konania ústavný súd konštatoval, že z ústavnoprávneho hľadiska je neprijateľné, aby sťažovateľ musel čakať na právoplatné meritórne rozhodnutie vo veci viac ako 14 rokov. Takýmto spôsobom hodnotil neprimeranú dĺžku konania ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach (napr. IV. ÚS 160/03, IV. ÚS 19/04, IV. ÚS 260/04).

V súvislosti s dĺžkou konania ústavný súd poukazuje aj na ďalšiu svoju judikatúru (napr. IV. ÚS 173/05), podľa ktorej «Jurisdikcia ústavného súdu („ratione temporis“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993. Bez zreteľa na vznik právomoci ústavného súdu v rámci posúdenia základnej otázky – či sa vec sťažovateľa prerokovala na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy bez zbytočných prietahov – ústavný súd už konštantne prihliada aj na deň začatia konania na okresnom súde a na dobu, ktorá v konaní uplynula do 15. februára 1993.»

Keďže v časti skúmaného konania bol sťažovateľ aj v procesnom postavení vedľajšieho účastníka, bolo potrebné zodpovedať otázku, či aj vedľajší účastník môže úspešne namietat' porušenie základných práv v súdnom konaní. Postoj k uvedenej otázke ústavný súd už zaujal vo svojej predchádzajúcej judikatúre (napr. I. ÚS 19/05), podľa ktorej «Ústavný súd predovšetkým preskúmal, či je sťažovateľka ako vedľajšia účastníčka v napadnutom konaní oprávnená (aktívne legitimovaná) na podanie predmetnej ústavnej sťažnosti, a konštatuje, že vzhľadom na to, že podľa ustanovenia § 93 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku má vedľajší účastník v konaní pred okresným súdom rovnaké práva a povinnosti ako účastník, a pretože účel čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to „odstránenie právnej neistoty“ sa rovnako ako účastníka dotýka aj vedľajšieho účastníka, teda vzhľadom aj na povahu označených základných práv, ktorých porušenie namieta,

vedľajšia účastníčka v danom prípade nie je vylúčená z ústavnoprávnej ochrany označených základných práv.»

Z uvedeného ústavný súd vychádzal, keď hodnotil, či došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, ktorý bol v časti konania v procesnom postavení navrhovateľa a v ďalšej časti v postavení vedľajšieho účastníka.

Z celkového hodnotenia preskúmvanej veci vyplýva, že ústavný súd nemôže akceptovať tú časť vyjadrenia okresného súdu, v ktorej hovorí „... že konanie pred okresným súdom o nároku sťažovateľa nie je poznačené zbytočnými prietahmi, ktoré by boli spôsobené postupom resp. nečinnosťou súdu“.

Vyššie uvedený postup okresného súdu naopak nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, ktoré je na ňom vedené pod sp. zn. 10 C 188/91, došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 200 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázal najmä na to, že súd ani po viac ako 14 rokoch nedokázal vec meritórne rozhodnúť, čo zvyšuje právnu neistotu účastníkov.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkazom na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

Pri určení výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Najmä vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 188/91, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť,

že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 100 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol aj na to, že sťažnosť smeruje len proti okresnému súdu, teda nezohľadnil obdobie, keď vo veci rozhodoval odvolací súd, a súčasne tak ako vo svojej predchádzajúcej judikatúre (IV. ÚS 19/2004) ústavný súd v súvislosti s priznanou výškou primeraného finančného zadosťučinenia bral do úvahy, že nie je možné od sťažovateľa žiadať, aby čakal na výsledok súdneho sporu, v ktorom sa rozhoduje o jeho nároku na vydanie nehnuteľnosti vyplývajúceho z reštitučného zákona, takú neprimerane dlhú dobu, a nie je akceptovateľné ani to, aby bol stav konania ku dňu vydania tohto nálezu taký, ako bol zistený v prípade sťažovateľa.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. J. P. Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z výšky priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 279/2005 Z. z. (ďalej len „vyhláška“) vo výške 2 501 Sk za jeden úkon právnej služby a 2 x 150 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Úhrada bola priznaná v celkovej sume 5 302 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2005